

## Morzsák a korinthusi levelezésből

### 57. ÖRÖM AZ ERŐTLENSÉGBEN

*„Ezért a Krisztusért örömöm telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongattatásokban; mert amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” (2Kor 12,10)*

A 11. részben Pál azokat a megpróbáltatásokat (veszélyek, bántalmazások, vesződések) sorolja fel, amelyekkel apostoli szolgálata alatt szembe kellett néznie. Ezekkel való dicsekvése az irónia része volt. Nem azért kérkedett, mert a keresztény lelkiség mércéjének a szenvedést tartotta volna, mint ahogyan a 2-3. században az üldözések idején a keresztények gondolkodtak, hanem azért, mert erőtlenségét igyekezett demonstrálni az álapostolok álerejével szemben. Most azonban egy lépéssel továbbmegy, és megmutatja saját megpróbáltatásaihoz való hozzáállását.

Először is *öröme* telik bennük. Ez már nem az irónia része, ez egyenes beszéd. Örül a bántalmazásoknak, nyomorúságoknak, üldöztetéseknek, szorongattatásoknak. Ne arra gondoljunk, hogy Pál magában a nehézségben lelte örömét. Az a fajta aszkétikus életszemlélet, ami Jézus követői között később kifejlődött, Pál számára még teljesen ismeretlen volt. Pontosabban ismerte – gnosztikus elhajlásokban találkozott vele –, de ellenezte. Nem arról van szó, hogy Pál szervezete endorfinokat termelt, amikor egy bot lesújtott a tarkójára, és a stresszhelyzet nyugtatóként hatott a gondolataira. Pál ugyanúgy emberből volt, mint akármelyikünk. Az öröme mélyebb forrásból táplálkozott. Annak *ellenére* örült, ami történt vele, mondhatnánk, de ezzel nem jutnánk közelebb az apostol örömének forrásához. Többről van szó! Azért telt öröme a nehézségekben, mert ezek magasztos célt szolgáltak!

A *cél* az volt, hogy Krisztus naggyá lehessen Pál és mások szemeiben! „Amikor erőtlen vagyok, akkor vagyok erős.” Pál belátta, hogy isteni matematika működik a hívők életében. Ha mi erősek vagyunk, könnyen függetlenedünk az Úr Jézustól, akinek követői lettünk. Ha viszont erőtlenek vagyunk, ő erősnek mutatkozik a mi oldalunkon. Legyünk hát erőtlenek, hogy Krisztus erős lehessen? Ezt megint nem tanítja a Szentírás. Éppen ellenkezőleg: „Legyetek erősek, legyetek férfiak!” Miről van akkor szó? Arról, hogy Isten időnként megroggyantja az erőnket, hogy meglássék: ő a mi erősségünk. Időnként nehézségeket enged az életünkbe, hogy mindenki számára nyilvánvalóvá váljék: egyedül Krisztus az életünk forrása. Szervedéseket ad, engedi, hogy a Sátán gyötörjön, hogy elvegye önmagunkkal való kérdésünket, és elérje, hogy Jézushoz kiáltsunk. Ha látjuk a nyomorúságoknak ezt a célját, mindjárt jobb kedvre derülünk. „Mi az ember végső célja?” – kérdezi a Westminsteri kiskaté. „Hogy dicsőítse Istent és örökké benne gyönyörködjön.” A végső cél az, hogy Krisztus nagy legyen előttünk. A legnagyobb boldogság az, ha a Megváltó Isten szépsége, nagysága

és szeretete megtölti a lelkünket. Az apostolnak ezért telt öröme a nyomorúságokban. „Ezért, *a Krisztusért* örömöm telik erőtlenségekben...”

Néha a boldogságunk és saját dicsősége érdekében – a kettő egybeesik!  
- Isten nekünk is azt fogja mondani: „Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.”